

В третата част на книгата са разгледани проблемите за времето и пространството и за фабулата и сюжета в агиографската проза. Авторът е избрал агиографията като представителен жанр, който е най-характерен за оригиналната старобългарска литература и дава богат илюстративен материал при постановката на тези въпроси. К. Станчев се спира на триделния строеж на фабулата в прозаичното агиографско произведение и набелязва основните, задължителни елементи, чрез които се изгражда фабулната експозиция. Приносни наблюдения са направени и по отношение на постбиографичното повествование (разкази за чудеса, извършени от светеца, и разкази за пренасяне на мощите). Извършена е класификация на агиографските фабули по тип, а също така е направен преглед на спецификата на трите тематични разновидности житийна фабула: в житията за отшелници, за мъченици и герои от апостолски тип. Като основен принцип при строежа на фабулата авторът посочва центричната мотивировка чрез предпоставената същност на агиографския герой — около образа на светеца, център на произведението, са нанизани отделни епизоди, между които няма линейна причинно-следствена зависимост. Този принцип отговаря на господството на илюстративния дидактизъм в средновековната художествена творба и е в тясна връзка с централизма и монофоничността на нейната композиция. По-нататък са разгледани особеностите на взаимоотношението между фабула и сюжет, както и типичните черти на изградения въз основа на тях идеализиран характер на агиографския герой.

Последната част от книгата „Ритъм и слово в старобългарската поезия и ораторска проза“ е посветена на отличителните черти на старобългарската ритмика в оригиналните произведения. Авторът определя три вида старобългарски поетичен ритъм (изосилабичен, музикално-речев и синтактично-интонационен), а също така разглежда поетическите пасажи като композиционен елемент в ораторската проза. В тази част са намерили място и редица наблюдения по отношение на най-характерните стилно-изобразителни словесни похвати (плеонастична и тропова синонимка), анализирани от гледна точка на тяхната символна натовареност и свързаната с нея нормативна семантика.

Трудуът на К. Станчев убедително запълва една празнина в съвременния литературоведски анализ на средновековната творба. Новото, което внася авторът, се заключава преди всичко в разглеждането на поетиката, органически свързана с философско-естетическите схващания през Средновековието. Именно това отличава книгата от класическите трудове на Д. С. Лихачов и С. Аверинцев, чийто последовател се явява К. Станчев. Безспорно общият поглед, възприет от автора, оставя някои въпроси само набелязани (например проблемите на отдел-

ните жанрове и макрожанрове), но е създадена резултатна основа за по-нататъшното им проучване. Оригиналният и съвременният научен подход към проблематиката свидетелства за активизиране на изследванията в областта на средновековната поетика у нас, подтиква към нови търсения за разкриване художествено-естетическото своеобразие на старобългарската литература.

Анисава Миленова

„ЕДИН БЯЛ ЛИСТ, ЕДНО ПЕРО“ от
БОЖИДАР КУНЧЕВ. С., 1981, 235 с.
„ТВОРИЦИ И СЛОВО“ от ПАНКО
АНЧЕВ. С., 1982, 203 с.

Почти всички от младите, върху които ляга по-голямата част от тежестта на днешната ни оперативна критика, вече имат своите книги, а някои от тях — и определен литературен престиж. Той може да не е признан от едни или други наши писатели — това, вярвам, е понятието всекиму, — но е валиден, общо взето, за връстниците им, на които те се явяват в известен смисъл „автентичните“ тълкуватели и говорители. Та, колкото и да се мърмори, че „тия сегашните“ много бързали, че още не били достатъчно почернели от калайджилъка — каквито и ние да ги разправяме, било от чардака на узаконените ни критически вишки, било из дълбоките литературоведски окопи, простата истина е, че на т. нар. млади трябва да се гледа сериозно.

Позволявам си това малко дръпнато предисловие по простата причина, че определеното „млади“, прикачено на критици между 30-те и 40-те, от доста време насам няма никакъв окрилящ смисъл, то не им подхожда, както на влаха ефрейторската нашивка, обратно: обезсърчава ги прокрадващото се в него снизхождение и двусмислие. А няма защо. И че наистина няма, ще се опитам да покажа в бележките си върху книгите на двамата от тях — става дума за „Един бял лист, едно перо“ на Божидар Кунчев и „Творици и слово“ на Панко Анчев. Сега единият е на 34, а другият на 36 — възраст на кандидатите на филологическите науки, на главните асистенти, па даже и на доцентите, стига двамата да бяха проявили предвидливо и отрано едно научно рвение. Но тях, изглежда, ги е близнала високата цена, която се заплаща, за да бъдеш критик, и те са се подготвяли за тежобите, неблагоприятността и оскъдните радости на това подхвърлено дете в градината на литературата ни, за каквото обикновено го смятат нашите писатели.

Преди да издадат книгите си, и Б. Кунчев, и П. Анчев имат зад гърба си десетилетно участие в нашия литературен живот. Е, не всичко, излязло изпод перото им, съм намя-

рал за достатъчно сполучливо (както не го мисля и за собствените си критически опити), но не съм се усъмнявал в любовта им към литературата, към всичко свястно и талантливо, което я създава.

Последователността на литературните факти ме задължава в момента да започна първо с книгата на Божидар Кунчев, излязла през 1981 г. От многобройните му публикации в периодиката аз вече имах представата за критик, чието вътрешно предразположение е лириката. Тъй че „Един бил лист, едно перо“ не ме изненада със съдържанието си: правомерно е един тълкувател и ценител на художественото да се представи в жанровата област, в която се чувства най-уверен. Също така не бе тайна и кои ще попаднат в обектива на неговото критическо внимание: от години насам Кунчев с настойчивостта на влюбения изучава поезията на 40-те години, приличаха го сложните поетически характеристики, формирани в преломни за страната ни отрязъци от време и бе естествено в центъра на неговите размисли да бъде сътвореното от Вутимски и Геров, Веселин Ханчев, Иван Пейчев и Радой Ралин, като с неизтощимо критическо любопитство се вглеждаше и в творчеството на някои от по-новите ни поети — Фотев и Кънчев, П. Братинов, Ив. Цанев и Б. Христов. Засега, изглежда, тези поети са отговаряли по-пълно на представите му за поетичното, по-често са го занимавали от гледище на една актуализирана тенденция в развоя на съвременната българска лирика, като не на последно място поставям и потребността от лично духовно обогатяване. Между другото, без това обогатяване от живителни източници, без живияването в творческото светово на предпочитаните автори — какво би бил критикът, ако не плосък аранжор на литературни факти и бърбив преразказвач на чужди мисли, чувства и идеи, вече поднесени много по-добре от него. С други думи, критикът се обрича на занятие ненужно, ако не умее да влезе в света на твореца, да усети същината на неговата личност, и чрез нея — истините, надеждите и покривите на едно „проговорило“ време. При липсата на този начален акт анализът се изражда в повърхностни тематични описания и цитатничество, в пеперудено кръжене около обекта, а обобщенията — в изисквания. В този смисъл аз съм удовлетворен, че в книгата на Божидар Кунчев липсват формите на подобна „критика“. Преди да преценява, той иска да проникне, почувствува и разбере. И когато това стане, ние не се учудваме, че в интерпретацията на дадено поетично дело отекват нотките на една критическа изповед. Както е в портрета за Веселин Ханчев например: „Не крия слабостта си към поетите от това поколение — пише Кунчев. И тя се дължи не само на хубавото, което са дали на българската поезия, но и на тяхната младост. Улиците, по които са вървели, ще ми липсват винаги. От никой магазин не мога да

си купя шлифер, какъвто са носили те (...) Защо не може да се върне времето, за да отида с Радой Ралин пред Народния театър и да протестирам. И за да имам поне една нощ, когато с Вутимски ще свърнем до Александър Геров, защото неговата майка ще ни нагости с хляб и маслини. Къде е оня допотопен автобус, в който Валери Петров настаня по седалките му тъгата и копнежите на трудова България? Колко хубаво щеше да бъде, ако за минутка можех да застана до шофьора му и през стъклото да виждам нероденото бъдеще.“

Ето тъй, в критико-есеистичен маниер Кунчев възсздава атмосферата на ония години, за да подготви „появата“ на Ханчев и ни поведе по пътеките на неговото творчество от изпълнените със съчувствие, но твърде неумели стихове в „Испания на кръст“ до „Лирика“, където специално се занимава с особеното в лирико-драматическата визия на този писател и изворите на хуманистичния му патос. Като не забравя общото, което свързва поетите от този кръг, Кунчев търси своя отделен ключ за характерното, специфичното, неповторимото в света на всеки един от тях. Така той, разглеждайки дълбокото страдание, резигнацията у Вутимски, и безуспешния му опит за бягство от „кошмарите на епохата“, не бърза да изтъква „грешки“; критикът правилно намира, че се отдалечава „артистът, влюбеният в живота, светлата личност, на която са изчерпани силите за конфронтация“, но това не пречи да схваща стиховете му „като странно, косвено приветствие към живота“. В реда на точните авторови анализи и попадения виждам изтъкването на „новия световен човек“ у Геров, съчетанието на неговата съхранена детска непосредственост с поетико-философските медитации на един парадоксален ум и разглеждането на иронията и смеха му — там, където ги има — „като лошо прикривана болка“. Останалите работи на Б. Кунчев — за Валери Петров, Радой Ралин и Иван Пейчев, — с които се оформя основното ядро на книгата му, също съдържат ценни наблюдения. За да може да осмисли многоостранното дело на В. Петров и своеобразието на неговото духовно излъчване, Кунчев се е потрудил да вникне в процеса на формиране на тая висококултурна личност и да ни разкрие интимните подтизи за лично творчество в прикра възрзка с оплодяващите неговия свят високи образци на българската, западноевропейската и съветската литература. Не е забравено също така влиянието на семейството, учителите и на кръжеца около „Ученически подем“. Искам да кажа, че авторът е привлякъл всичко онова, което в една или друга степен е „алязло“ в закуската на виртуозния валерипетровски стих и необичаен лиризм.

С добре намерени и сполучливо разположени акценти се отличават и портретите за Ив. Пейчев и Р. Ралин. У първия анали-

зът на поетическите късове изтъква образа на есента като съсредоточие на най-важните авторски идеи и проблеми и върви неотделимо с върно доловения иванпейчевски стил на поведение в изкуството и живота. За този свят на ярност към революцията като носител на нравствено обновление критикът подчертава, че тук няма почти към „подстригания“ личности, вкусове и изживи.

Противно на очакванията и след като се знае, че сатирикт Радой Ралин е „пригича во язицех“, Б. Кунчев ни среща с лириката на този писател. В подстъпа си към „чисто“ поетичното у Ралин критикът успява по моemu да подкрепи с конкретни наблюдения една Бешкова мисъл, според която поетът „като дете опипва с чувствителните си пръсти всичко наоколо — дори и опашката на зми-ята...“ В интерпретацията на Кунчев лириката на Радой Ралин е интересно преломяване на основните казуси на Далчевата поетика, но в „предметността“ на неговата ви-зия той обръща особено внимание на харак-терния ралиновски виталистичен полъх, граж-данската му отзивчивост за всичко, което за-сяга съдбата на нашия съвременник, винаги будното му чувство за „лична отговорност пред свободата“ и паметта на загиналите, заслугата му да бъде „сред първите, които „сигнализираха“ за някои аномалии в днеш-ната нравственост на българина.

Въпреки големия си относителен дял те-зи Кунчеви работи не изчерпват неговото вътрешно критическо пространство: то оста-ва „отворено“ и за някои днешни поети, вклю-чени тук по силата на едно често „забравя-но“ от нас право — священото право на кри-тика да избира. Иначе казано, това е правото на вкуса и пристрастието, които преграждат пътя за литературно осчетоводяване на все-ки автор и всичко, дразнато в стих. Без да е нарочно обозначена, тази втора част на кни-гата ни представя определено различни като проблемно съдържание и стилови особено-сти поети. Тук Кунчев сякаш иска да ни уве-ри, че се чувствава добре и извън територи-ята на една определена писателска генера-ция. Струва ми се, че при един бегъл спек-тър на критическите усети няма какво да правят един до друг Фотев и Кънчев; Цанев, П. Братинев и Б. Христов, но самият факт на присъствието им ни говори достатъчно за способността на критика да вниква в идей-но-естетическото своеобразие на тези светове. Убеждаваме се, че той може да оцени и фо-тевската артистична защита „на Живота от баналното и обикновеното“, и „обратния свят“ на Ив. Цанев, където озаренията на насыщци за нас истини се долавят тъкмо там; заслужава уважение усилието му да раз-бере мъчната поезия на Кънчев, която раз-глежда човека и заобикалящата го реалност на нивото на универсума... Последните ак-центи, за да бъде картината на авто-ровите предпочитания пълна, се доба-вят чрез лирическия герой на П. Братинев,

„който отрича спотайването по средата на „този полюсен живот“, и с несъгласията на Б. Христов с всичко, което ни прави малки, смачкани и морално обезличени.

Естествено, казаното дотук нямаше да има никакъв смисъл, ако иззад редовете на „Един бял лист, едно перо“ не проглеждаше образът на критика и неговата човешка същ-ност. Това е постигнато неусетно в хода на цялостната му работа, за да видим отпре-де си един човек на импулса, на неспокойна-та мисъл и емоционалната реакция, които, общо взето, изпитват лека досада от юз-дите на хладния разум и при възможност гледат да се изпълзят. Тоя превес на „кри-тиката на сърцето“ дава своите наистина доб-ри резултати тогава, когато литературните привързаности на Кунчев са „припознати“ и от самите обекти на неговите критически интерпретации в процеса на едно по-трайно общуване. Така портретистът обвързва делото с живата личност и нейното обкръжение, наси-ща текста си с извънжанрови елементи, които непринудено спояват собствените му наблюде-ния и размисли. Тъкмо дхът на дневниковия запис, на прякото свидетелство, на беседата, на „снетия“ от магнетофона глас придава яркост на написаното за поетите от 40-те години. Разбира се, тая предимно критика на сърце-то взима и своя данък: понякога авторът не може да се измъкне на критическа дистан-ция, другад убедителността на анализа се заменя от реторически припламвания, от разпилини, недостатъчно центровани наблю-дения (Хр. Фотев, П. Братинев, Б. Христов). Приедна по-голяма дисциплина на ума Б., Кун-чев може да преодолее тези слабости, преди да са се превърнали в негов „особености“...

След „Един бял лист, едно перо“ ми бе нужна пренагласа, за да стъпя на крити-ческата територия, заключена между корици-те на „Творци и слово“ от Панко Ачнев. То-ва бе добър знак и аз сега с удовлетворение ще отбележа, че „белият лист“ тук е запъл-нен със съвършено различен почерк... Ра-ботата не е само в различното разпределя-не на критическото внимание: вече видях-ме, че Кунчев е започнал да се съсредото-чи изцяло върху имена и явления на поези-ята, докато Панко Ачнев се представя на чи-тателите с два литературно-исторически опу-са, с няколко статии и също толкова портре-ти за проблеми и автори от жанровите об-ласти на прозата, критиката и поезията. Ра-ботата, казвам, е и в нещо друго, и аз го виж-дам в по-рязката критическа жестикулация, в „прибраността“ и вътрешната целестреме-ност на автора, съчетани с един стремеж към задължителна строгост при преценяването на литературните факти. И всичкото това иде от себеподчиняването на един идеал за из-куство, в който основните гравитни елеме-нти са от порядъка на „свято дело, позволено само на надарени“, „страдание“, „изповед“, „самопознание“, „отговорност“, „честност“ и т. н. — все възвишени понятия, въведени в

етико-естетическа норма. Но къде е тук критикът? Вече се досещате, нали, че Встъплението към „Творци и слово“ носи всичките белези на едно кредо, и щом е така, представата за критика — разискряна от патоса на личното възмеление — ще бъде налице. Съдбата му е отредила сянката, а не светлината, отражението, а не ореола — споделя авторът. Ала кой му прощава, ако бъде нечестен, грубо пристрастен и безчувствен! Критикът трябва да има сетива за красивото; той трябва да умее да се радва на изкуството, да го тълкува и да го брани от случайни и бездарни хора. И всяка негова лъжа е престъпление, което няма давност и оправдание.“

Казаното е, разбира се, вярно, аз също знам какво трябва, но докато това знание от преди десетина години ме изпълваше с бодрост и светли надежди, сега ме прави замислен и тъжен. . . Зашто литературното ни всекидневие май с нищо не подсказва, че грозните пукнатини в манталитета и душната устроеност на нашия писател — онези негови черти, които съкрушаваха Боян Пенев и извиваха в очите му сълзите на яростното безсилие, — са вече история. Кога ще избършем тези сълзи? Имаме ли кураж, пък и време да го направим? Мигар голяма част от вътрешната енергия на критика не се похабява в тичане да бъде застрахователен агент на самия себе си, да осигурява — често на висока цена — житейско-литературното си осъществяване — цена, неизбежна при тъй силната му зависимост от пишещия литературен администратор, от солидни влиятелни писатели? Не отива ли по дяволите настройката за по-висока критическа промисъл, когато, ако не ти подкиват като на келнер, ти внушават по десетки „тънки“ начини съзнанието, че си човек от „обелюващата сфера“? Това е натрапеният дял в драмата на критика, с определено влияние върху неговата съдба. Този дял е твърде силен, за да бъде изхвърлен, но „намесите“ му могат да бъдат пресичани от критическия характер: верен на Идеала и налаган с решителното участие на творческата воля, културата, вкуса и стремежа за разкриване на истината. Нека ми бъде простен този експромт, но не мисля да съм се отдалечил кой знае колко от представите на Анчев. И аз смятам критиката за „поле на честта“, но вече ми липсва въздухоулавящото, с което авторът на „Творци и слово“ изрича това. Неговият ентусиазъм ми е симпатичен може би затова. И сигурно нямаше да ми бъде, ако не съзираш още в началните редове на книгата му съпротива срещу слугинството, срещу инерцията на удобното, безобидното, безопасното писане и животуване в литературата. Изглежда е така. Защото мненията и преценките на Панко Анчев невинаги се съобразяват с вече наложил се представи за особеностите в творчеството на този или онзи, пък и кой е казал, че критикът трябва да прилича на огладен тетевен-

ски брус? Ако истината за художествените явления и феномени е една, то пътищата до нея могат да бъдат различни, като не съществува пълна увереност, че тъкмо твоят път е „най-правилният“. Според автора на „Творци и слово“ е важно да го имаш, и още по-важно — да го отстояваш!

Мисля, че съзнанието за това е сложно отпечатъка си върху Анчевите анализи и обобщения и е може би най-ценното в неговите работи. Особено бойко собствената позиция на този критик се проявява в статиите му „Шест книги — шест поетични гласа“, „Младите разказвачи и човешките проблеми“, „Поети на своето време“. Тук идейно-тематичната ориентация, степента на правдивост и художественост, стилно-езиковите белези и въобще общата насоченост на т. нар. млада литература се постига в конкретното разглеждане на редица имена и книги, които — без да са всичките — имат определен дял в оформяне на лицето на тая литература — и с хубавите му черти, и с неправилностите. В тези статии авторът е избягнал лошата привычка на не един от нашето брата да бъде досадно изчерпателен: искам да кажа, че Анчев не робува на формулата „за всекиго по нещо“, не обременява текста си с „внимателно“ съставени инвентарни списъци, т. е. балансиращият прът е изхвърлен за сметка на риска да се занимаваш с онези художествени стойности, които според теб „снемат“ в относително най-чист вид постиженията и недостатъците на младите в изкуството. Картината, очертана от анализите на П. Анчев, е в общите си контури вярна, доловени са съществени „подробности от пейзажа“ на най-новата ни литература. Редовите, посветени на Иван Цанев в отделен критически къс, на Калин Донков, Иван Вълвев, Петър Анастасов, Калина Ковачева, Хинко Георгиев; на Борис Христов и Марин Георгиев, на Малина Томова, Миряна Башева, Биньо Иванов, Янаки Петров, Таньо Клисуров, а също така и на бележитите Янко Станоев, Станислав Стратиев, Димитър Ярмов, Георги Марковски и Кънчо Атанасов — тези редове, казвам, са написани в повечето случаи с чувствувание в идейно-образната система на разглежданите творби. И с една ясна мисъл за значителното и тривиалното, която май не ще да забравя, че „дружбата си е дружба, а сиренето — с пари“. Твърдя това, защото горедолу познавам личните пристрастия на критика и веднага бързам да добавя: неговата благосклонност не е евтима и в никакън случай не преминава в сервилност. По отношение на споменатите имена — независимо на какво ценностно деление поставя постиженията им — Анчев рядко изпушта възможността да сподели открито забележките и възраженията си, когато ги има, друг е въпросът, дали и доколко са основателни. Във всеки случай аксиологичната му скала е налице и ако я намирам за приемлива в опорните й точки, няма да скрия, че някоя бих разместил,

а във „вътрешния пълнеж“ на други съзирам тук-таме следите на разфокусираното критическо зрение. Според мен връзката между т. нар. поезия на делника и публицистичността е далеч по-сложна, далеч по-опосредствувана; тя не може да обхване, камо ли да дефинира сътвореното от К. Донков, Ив. Вълев, П. Анастасов, Я. Петров, Т. Клисуров; в статията за прозата критикът по моему е пресилял на места с „вземането“ (Д. Яръмов), пък и с „даването“ (К. Атанасов). Като адмирирам стремежа на П. Анчев да търси у нашия писател „мъдрец, философа и страдалеца“, считам, че реалностите в нашата съвременна литература „настояват“ да бъдем поддържани в използването на тези понятия в чистия им вид. За „страдалеца“ иди-дойди, но я да се огледаме около нас — де ги тия „мъдрци“, де ги тия „философи“? Хайде, хопан. . . Няма ли да е по-добре, няма ли да сме по-близо до истината, ако говорим за лирико-философско начало, за поезия на размисъла, за умьдрен поглед върху нещата?

Разбира се, отделните ми несъгласия с Панко Анчев в никакъв случай не подбиват уважението ми към интелигентното му перо, напротив. Най-големите си основания за това обаче откривам в „Жестокият свидетел“, „Ивайло Петров — моралистът и художникът“, „Загадката“, „Богатствата на критическия талант“, „Щрихи към портрета на един критик“ и „Поетическият свят на Петър Алипиев“, посветени на имена с дълголетно участие и плодотворно присъствие в нашия литературен живот. По всичко личи, че критикът е живял дълго с книгите на Емилиан Станев, на Ивайло Петров и Радичков, че го засяга лично лириката на Алипиев, че не са го оставяли равнодушен критическите превъплъщения и идеи на Тончо Жечев. С нескривана симпатия авторът на „Творци и слово“ очертава и образа на Яко Молхов с неговото неизменно доброжелателство към младите, и с ония любопитни черти на личността му, които се извяват най-добре в стихията на малките критически форми.

Дадох вече да се разбере, че намирам работите от този кръг за сърцевина на „Творци и слово“. Тук дарованието на критика се проявява най-ярко чрез елементите на едно много по-плътнo духовно сцепление с обектите на изследване; въпреки някои „излитания“

тук далеч по-уравновесено и зряло се сплитат външните от общуването с интересни художествени и критически идеи — и интелектуалното проникване. За да имаме усещането, че наистина си е „негов“ прочитът на „Иван Кондарев“ с вдъхновено извещения образ на Кольо Рачика; за да се убедим, че авторът притежава и сетива, и достатъчен инструментариум за проумяването на Радичковите загадки и самобитния му стил, че успешно „разчита“ сложната механика, която движи традиционното и съвременно-модерното в светоотношението на Ивайло Петров от „Преди да се роди“ насам; за да видим, че са му достъпни причините, които ни карат да ценим лириката на Петър Алипиев.

Извън нещата от този кръг с удоволствие прочетох статията „Българската класическа поезия и морето“. Тема, достатъчно рядка в нашата критическа книжнина, сега тя, в лицето на Панко Анчев, е намерила един сериозен свой изследвач. В известен смисъл статията продължава, задълбочава и актуализира идеите, вложени в предговора на Андрей Германов и Петър Алипиев към съставената от тях Антология на българската поезия за морето („Море, стихия, вечност“), видяла свят през 1972 г. От дядо Славейков до Никола Вапцаров авторът убедително ни разкрива как нашите поети-класици са изминали пътя от „видимите очертания на калдъръма, чардака и асмата“ до „чистия“ морски пейзаж и оттам — до „социалното и философията“ в пресъздаването на темата. . .

В заключение: като осъзнава другите и пише за тях, критикът непременно съзнава и себе си. Приятно ми е да отбележа, че както в „Творци и слово“ на Панко Анчев, така и в „Един бял лист, едно перо“ на Божидар Кунчев изграденото литературно себесъзнание се проявява съвсем отчетливо. И двамата схващат критиката като творец, който — по думите на Анчев — „също преживява своята драма, също търпеливо очаква капризната муза и непостоянното вдъхновение“. Тоест „критикът (но истинският) сам е писател.“

В книгите и на двамата аз лично намирам достатъчно доводи за това.

Минко Бенчев